

Годишното спомоществование за вжръ въ Държавата е една лира турски, а за на възвръ отъ Държавата се притурятъ пощенскитъ разходи. Спомоществованието за шестъ мѣсяци е половина лира турски. Всяко спомоществование се предплаща.

Писма неосвободени отъ пощенски разходи и неподписани, не се приемятъ по никакъвъ начинъ.

ВАЖНО ИЗВѢСТІЕ.

Писанието на ВЪКЪ се пренесе въ Галата, Илджэ-ханъ, № 21, близу до Борсата. Това за знание на почитаемитъ и настоятели и спомоществователи както и на всичкитъ ни дописници.

ЦАРИГРАДЪ, 4 Априля 1875.

Въ Европа, по настоящему, преобладаватъ два въпроса: съхраненіето на миръ и отношеніята между Църквата и Държавата.

Главна цѣль на свѣжданіето на тритѣ императори въ Берлинъ и послѣ въ Вѣна е била, споредъ увѣреніята отъ всѣ страни, съхраненіето на миръ. Но като се земаатъ въ вниманіе грамадниятъ военни приготовления на държавитъ, войната ся явява близка, неизбежна; при всичко това, желаніята и дѣлата на преобладаващитъ днесъ държави клонятъ най вече за запазеніето на миръ.

Едно время владѣтелтъ на Франція съ гордостъ проглашаваше, чи когато Франція е доволна, всичкитъ свѣтъ е спокоенъ; и тогава вѣрността на това израженіе не бѣше освѣтъ отъ истината; то бѣше едно изреченіе, което не ся съгласяваше съ дѣйствителнитъ вършежъ на работитъ. Вѣроятно е, чи въ оно время французскитъ кабинетъ бѣше главниятъ изворъ на най голѣмитъ заплитанія въ Европа; защото французката политика ся стремеше постоянно всеждъ да преобладава, всичко да направлява и всичко да става по нейнитъ видове, съображенія и цѣли. Самонадѣлнатата политика на французскитъ императоръ не можѣ нито да бѣше, нито да претворѣ великитъ опасности, на които излагаха Франція подобитъ стремленія.

Неуцелѣ бѣха нещастіята и бѣдствіята, които навлеке на тази страна самонадѣлнатата и непредвидлива политика. Въ малкото время Франція ся пакъ посвѣзе, и наведена отъ минѣлото, тя ся види распложена да ся занимава повече съ вътрѣшнитъ дѣла, нежели да стреми къмъ исклучително преобладаніе, което и излѣзе толкозъ важно. Но като една отъ първитъ страны въ Европа, като голѣма държава, ней е мѣсто и твърдѣ несомно положеніето, въ което я хвърли катастрофата на Седанъ. Вѣроятно е, чи вътрѣшно тя силно жеже да завземе онова положеніе, което и пада; но това положеніе тя не може да сдобе друкое освѣтъ чрезъ сполучливъ бой, или чрезъ голѣмо нѣкое зачитаніе въ Европа.

И Л И Д А

Пѣснь І.

(Виждѣ броя 12-ий).

Ты, сыне Пилеевъ, земли тѣзи служба,
Да принесешь Фебу жертва екатомба,
И склоняши на милость бога среброложка,
Та да ны избави отъ върлата болка.
Завледа го Ахиллей съ ярость и рече:
«Уви! безсрамный и злобный человѣче,
Бой отъ Аргивци отъ сега бы ты служилъ,
И на походы и битвы бы отишлъ?»
Тукъ не съмъ дошълъ собетвенно за мене,
За да ся бѣжъ съ юнакыты Трояне,
Че менѣ Трояне никакъ не сжъ криви,
И не мнъ сжъ зели ни конь ни крави.
Пѣкъ ми сжъ дошли у юнашка Фтія,
Овопки да крадѣтъ и върлудать въ ней,
Между има горы осѣнены
И много, и морета многотупны.
Парадъ тебе съмъ дошли тукъ, безсрамне,
Който си съ кученки очи, безобразне,
Та да запазимъ не само честята твоя,
Но и честята на брата ти Менелая.
За тѣзъ Трояне не цѣшъ ни да знаешъ,
А дарѣтъ ми ся закаяны да огнемешъ,
За който азъ съмъ си толкозъ съмъ ся трудилъ,
Че тѣй съмъ го отъ Аргивцитъ получилъ.
И туй, когато Аргивци съборять
Какое градце и го испоробать,
Давать награды кому що ся пада,
И кой пѣкъ не съмъ зель равна съ тебъ
И раждѣтъ ми най много поддѣржать
И шашный бой, кога дѣлѣ ся сподѣлятъ,
Коята бѣва вынаги много малка,
И много пѣкъ...

Франція ся съзвима и ся готви дѣятелно за единъ такъва случайности; но тѣ можѣтъ и да дойдѣтъ и да не дойдѣтъ; за това, при всичкото и не толкозъ твърдо положеніе на вътрѣшнитъ и работи, пейната ржка ся забѣлѣжава въ общевропейскитъ належачи въпроси, по се опитомъ и отъ страна. По видимому обаче тѣ слѣва устѣпчива и мирна политика, за която самитъ французски вѣстници ся изражаватъ, чи не е по сърдце, но чи е по необходимостъ и наложена.

Явно е, чи тази миролюбива политика ся налага на Франція отъ установленото съгласіе между Австрія, Германия и Россія.

Но всяка държава има своя особенна политика, защото има да слѣдѣ и да покровителствува своитъ собствени интереси въ международнитъ отношенія. Освѣтъ обаче особеннитъ интереси на всяка държава, има голѣми общи интереси, които изискуватъ споразуменіе и общи успѣли. Низка държава не може да бѣде равнодушна къмъ важнитъ международни въпроси, и да ся уедини, да ся ограничи само въ вътрѣшнитъ си дѣла. Даже Англія, която ся види да страни отъ общевропейскитъ въпроси, слѣдѣва на дѣло вършежътъ имъ съ внимателно око.

Справедливо броятъ съгласіето на тритѣ Сѣверни силы като най голѣмо обезпеченіе за миръ въ Европа; но това само отъ друга стѣрна доказва, чи едно малко испоразуменіе, изникнало между тѣи силы, е способно да доведе този миръ до най голѣма опасность.

Въ много случаи ся забѣлѣжило, чи една отъ тритѣ силы, именно Германия, е показвала такива стремленія, които ся съгласяватъ никакъ съ цѣльта за утвърженіето на взаимното постоянно споразуменіе между тѣи силы. Ето защо отъ время на время ся зараждатъ силы опасности въ Европа за запазеніето на миръ; ето защо държавитъ слѣдѣватъ да увеличаватъ своитъ въоруженія, като кога, чи утре война настава; ето защо най естѣвны причини такова силно впечатлѣніе вършежъ: близка ли е войната, направенъ послѣдѣ отъ единъ полуофициаленъ Берлинскій вѣстникъ, който прогласи, чи ся съставлява съюзъ между Австрія, Италия и Франція противъ Германия.

Борбата на Берлинското правителство сръщо католическата църква въ Пруссія е единъ въпросъ, който трѣба да ся расправя сама Пруссія; но тя послѣдѣ ся рѣши да поиска за тази борба съдѣйствіето на съюзницитъ си. Съгласіето обаче

на държавитъ е твърдѣ мѣчно въ това отношеніе; вършоситъ между Църквата и Държавата никакъ не можѣтъ да бѣдѣтъ онова на съюзѣтъ между тритѣ Империи; защото тѣзи вършоси на западна Европа твърдѣ малко интересуватъ Россія; тѣ интересуватъ Австрія, но не въ тѣкъвъ смисълъ, както Пруссія. Слѣдователно исканіето на Пруссія никакво съчувствіе не можѣтъ да посрѣщне, а само изложн до неидѣ доброто си споразуменіе съ съюзницитъ си.

Франція, която по необходимостъ слѣдѣва наложена и миролюбива политика, не ще да е чужда съвършено въ расположеніята на католицизмътъ спрямо Пруссія, отъ която тя има случай да приѣмне силны бѣлѣжки по поводъ на явната враждебностъ къмъ Германското правителство отъ стѣрна на французското католическо духовенство.

Днесъ такъва и по силны бѣлѣжки Пруссія направѣ и на малката Белгія по сѣщитъ поводъ. Берлинското правителство формално поиска отъ Белгія да ся ограничи католическото духовенство и католическата печать въ тази страна. Силно бѣше впечатлѣніето, което произведе не само въ Белгія, но еще въ Франція и въ Англія това исканіе на Берлинскитъ кабинетъ. Брюсселското правителство побѣрза да отговори на прусеката нота и каза, чи, споредъ законитъ на Белгія, то не може да направѣ това, което иска Пруссія. По всичко ся види обаче, чи тази случка не ще има нѣкакви послѣдствія; въ Белгійската камара министрътъ на иностраннытъ дѣла казалъ, чи въпросѣтъ нѣма тази важность, която му ся отдава.

ПО ІЕРУСАЛИМСКИТЪ РАБОТЫ.

Отъ тридесѣтъ мѣсяци пасамъ Вѣстокъ е зрѣлище на многотупны, по естѣвны прѣни, приготвени, предизвиканы и продължаваны съ горещъ интересъ отъ една часть людѣ, които, было съзнателно было по обѣщаніе, сжъ си въобразили чи иматъ право да търгуватъ разнообразно съ най възвышеннитъ чувства на народитъ.

Подъ влияніето на всякакви дѣйствія враждебны както на вѣсточнитъ народы, въобще, така, по особено, и на вѣсточната църква, религиознитъ раздоры ся подклаждаха искусно отъ всяка страна, и, тамъ гдѣто ся раждаха по нѣкогаждъ слаби пѣкни надежды за исгасаніето имъ, внезапно тѣ пакъ пламтаха съ по голѣма сила като чи една тайна и злорадушна ржка висяше надъ тѣхъ за да ги сжъжѣ,

И като приближи отъ задъ Ахиллей
Хванъ за русата коса славный Герой,
Който я виждаше самси, а другъ нѣкой.
Ахиллей си смая, и назадъ погледѣ,
И на чашѣтъ поэма че бѣше Атина.
Очнѣтъ и бѣхъ свѣтлы замезарны,
И той и продума съ думы брызковыны:
«Защо доиде тука, дѣщерко Зевсова?
Или да чуешь Атреевъ какъ ми псува?
Нѣ казвѣтъ ти и речѣта ми ще ся обидѣ:
Той ще отъ тѣзъ гордость скоро да загине».
Отвѣща и рече гиздава Атина:
«Мене ми проводи отъ горѣ Юнона,
Който обича и двамъ вы равно,
Гѣтва ты да смѣри, ако е възможно.
Остави ся убо отъ тѣзи расправа,
И мечѣтъ отъ страна си не дѣй истрѣва.
Надѣмай му сичко, що ти наумъ доидѣ,
И казвѣтъ ти, и речѣта ми ще ся обидѣ:
Ще доидѣ врѣмя и награденъ ще бѣдѣшъ,
И за тѣзъ загуба троинѣ ще приѣмѣшъ
Голѣмы дарове, по сла послушай».
Обрѣжъ ся и рече доблестный Герой:
Трѣбва, Богице, ако и да съмъ гнѣвѣтъ,
Да вы послушны и да бѣдѣмъ покорѣтъ:
Че който на бозити ся покорява,
Той ся отъ тѣхъ слѣдѣ и ся награждава».
Туй речъ; и гуди си ржката юнашка
На острый си мечъ на сребрѣната дрѣжка,
И вкара го назадъ въ пѣстрата ножица
Отъ честь и слава къмъ тѣзи боговица.
Подиръ това Атина го тамъ остави,
И ся къмъ Олимпъ насочи и управѣ,
Та въ юпитеровыты тамъ чертозы
Да ся собере съ лика на другыты Бозы.
Между това Ахиллей пакъ не мѣлѣхъ
Нѣ тъжѣ думы да говори наченъ:
«Имашъ очи кученки, а сѣрдце сѣршенко
И нѣмашъ нищо, нишѣнце, юнашко.
Самъ ты не сжѣбѣшъ съ мощитѣ аргійскы
Обрѣженъ да ходишъ на страциныты биты,

кочимъ ся съзираше пѣкой бѣдѣтъ за уталожваніето имъ. Тѣзи е най голѣмѣта чѣрта отъ съвременната исторія на вѣсточнитъ народы въ тѣзи послѣдни години.

Нѣй ся ограничаваны тука само въ една часть отъ оны жалостны събитія, както ся свѣрзватъ пѣкаси по тѣсно съ съвременната църковна сѣдбина на нашѣтъ народъ, при всичко чи за проицателнитъ и хладнокръвныитъ зрѣтелъ тѣ не сжъ безъ изворъ и безъ посока съ много по голѣмы разлѣты.

Думата ни е за дѣлото, което, отъ далѣчъ приготвено и предизвикано, ся извърши преди тридесѣтъ почти мѣсяци въ цариградската Патриархія подъ одобрителнытъ и многотупны выкове на една чета людѣ, готовы всичко да жертвуватъ за да бы поставили своитъ мечтанія като начало и правило поведенія въ общественный животъ на народитъ. Думата ни е за схизмата, който пѣкѣи си поспѣшиха да отбѣснать, а други пакъ побѣрзаха да поздравятъ като спасително явленіе въ крагѣзорѣтъ на Вѣстокъ.

По времѣто, ако не цѣри всякого всичко, рѣдко обаче ся случва да не распрѣсе тѣмнината, която покрыва много вършоси. Дѣйствіето му бѣва бавно по пѣкогаждъ, но цѣлта му рѣдко не ся достига.

Разрѣдѣся значително днесъ числото на оны, които си въображаваха чи Вѣстокъ, чѣе земие друго направленіе подъ дѣйствіето на схизмата. Прогрѣжѣхитъ выкове на единъ драма органы въ схизмато-филското становище на Гръцитъ както и лѣкатушнытъ движенія на съюзницитъ имъ изпомежду една извѣстна средица, сжъ крайни смущенія въ очивѣстѣно едно безсиліе. Домогваніята имъ, за сега поне, ся осуемятъ при здѣвѣнитъ разумъ, както морскитъ вѣлны, при вѣничкото имъ свѣршѣство, ся чувлѣтъ и разливатъ на пѣпа при твърдыты скалы.

Ослабена въ Цариградѣ, схизмата ся осажда днесъ званично и тържественно въ градъ Іерусалимъ. Блаженнѣйшій г. Кирилъ — този мѣжъ, който въ старитъ си години имѣ чѣстѣта и безсмертната слава да даде на много Іерарсы добрыйтъ примѣръ на твърдѣ характеръ и на евангелско самоотверженіе — ся оправдава днесъ отъ самитъ оны, които преди двѣ години, увлечены отъ едно истинно разраженіе на страститѣ, бѣхъ ся позоволили да го напоятъ съ всякакви горечивыны. Не стига това. Той приѣма писма отъ самитъ си гонители, които, кающе ся за стореніето преди двѣ години, просятъ му извиненіе и патриаршескитъ му молитвы. Еще повече. На гонимытъ

Ни на засада пѣкъ пѣкогаждъ да вардишъ
Съ храбрѣты Герое пѣсанъ да помислишъ;
Туй е за тебъ смѣръ и черно тѣглыло,
А че най много ти е драго и мило
Награды да грабѣши и правѣши раздоры,
Шомъ дѣрзѣ пѣкой да ти ся укорѣи.
Ты си намѣрилъ, че тѣмнѣе тѣи народа,
Защото царуваши надъ низка порода,
Понеже инѣкъ тѣи не щѣше да бѣдѣ,
И тебѣ до тука щѣше да ти бѣдѣ!
Но ето ти казвѣмъ нѣмѣ, кѣкто трѣбва,
И ти ся закѣлѣмъ тържественна кѣтва:
Тако ми тозъ скѣпѣтъ, що не ще прозѣбѣи,
Ни листа ни вѣтѣи че може да цуеи,
Защотъ е отѣченъ единъ пѣкъ въ гората,
И лѣшѣтъ е отъ лѣстѣта и корѣта,
И дѣрѣтъ го въ рѣка сѣдѣщи народны
Та сѣдѣтъ хорѣта съ Зевсовы законы.
Ето тѣзи ми е голѣмѣта кѣтва,
Че единъ день Ахиллей че ли потребѣва,
И сички Аргивци че да го потѣрѣтъ,
Но казвѣмъ ти, че нѣма да го намѣришь.
И въ туй осили врѣмя ты не ще можѣшъ,
Ако и да жѣлѣши, да имъ помогнѣшъ,
Когато славны испопадѣтъ сица,
Избѣти отъ Ектора мѣжеубѣйца.
Тогѣзъ ты ще скѣрбишь и че да ся кашѣи,
За дѣто си сѣмѣлъ чѣстѣта да нападѣи,
На най достойный мѣжъ». Туй рече и мѣлѣхъ,
И сложѣи съзатный скѣпѣтъ, и посѣдѣхъ.
Атреевъ ся и той на страна лютеи,
Когато между имъ въ средѣта излѣзе
Несторъ отъ Пилосѣ най изрядный вѣтъи,
И най почтенный отъ сичкыты старѣи,
Думыты му бѣхъ отъ медѣтъ по сааки,
Той бѣ прѣварѣлъ два рода чѣловѣчѣи
Родены и раслы съ него свѣрѣжѣи,
А пѣкъ надъ третѣи царуване охалѣи.
Той убо станѣ и рече прѣдъ народа:
«О тѣжко и горко на цѣла Елада!
Истинѣ Кирилъ ся умира отъ радость,

чрезъ тайно и гласоподаваніе и по вышѣтасіе. Въ случай же равногласія гласѣтъ председателѣтъ превзмогава.

Мѣнитъ избрании ся проглашавѣ Іерусалимскій Патриархъ слѣдъ приношеніе отъ Высѣката Порта и слѣдъ Рѣшко пѣщо, кѣсто ся отъ Императорскитъ Іерусалимскій и Управленіето на три членове, 12, 13 и 14, и се ся исприца до прѣтѣсѣтъ, даваѣ, Тѣзи членове нѣята започнуватъ отъ началото избираемытъ да

—0—
(Слѣдува)

За извѣстія и за други частны номѣ трѣба да се ся плаща по два гроша на редѣтъ. — Пѣснь І.

Директора Д. Р. Моравенко